

עין משפט
נר מצוה

יב א מיי פיה מהל' מלם
 הלל' י:
 ז ב ג שם הלל' ט:
 יד ד מיי פיה מהל'
 מקוואת הלל' טו:
 טו ה שם מהל' מלם
 הלל' י:
 טז ו שם הלל' ט:
 יז ז מיי פיה מהל' מלם
 הלל' י:
 יח ח מיי פיה מהל' מלם
 הלל' י:
 יט ט שם הלל' טו:
 כ ז מיי פיה מהל' שבת
 הלל' י: מהל' ללון י:
 עוש' ללון י:
 טי

מוסף רש"י

[illegible]

דב נסים גאון

והא איכא חצוצה, בראש
מסכת עירובין וזף דף א
חצוצין חצוצותא
במסכת יוסיא וזף דף כ
אח של כשרו שלא הא דבר
חוצץ בין מים לכשרו.
ועקר דילה במס' מוכה וזף
דף כ' א ובמס' מקראות
במס' ש"א הא חצוצגמא אביי
בגלויי. וחמצא עיקר דיבור
זה במ' של החלים וזף ענן
היטלן כשבת. ואני אכא
לך מירשו
מירשו

רבינו חננאל

[illegible]

נב:

והא איבא חציצה. פירש בקונטרס
ואין המים נכנסים שם ואומר
מקרים אותן ועושים מהן מלחמה כס'
קצוים צלואר הבהמה היה הכל חשיב
פור"ת פירש והא איבא חציצה לפי
שהוא דבוק צלואר הבהמה:

בשריתבן. להי לא מוקי לה

נמוללין דאין דרך
השיר להיות כן:
מבעת שהתקנה לתור
מתניו. נראה לר"י
דהיינו לתור מלפניו שכן רמב"ם
ואורם כנגד מתניו טעמם ענין
שפי' בקוטרם לקשור בה אל תפיו:
ה"א ש' א"טו וחותמה ש' מהבת.
וא"ת והא יס בה בית קיבול

מקום מושב החותם וי"ל דלצ"ן ביה
קצובל דארמין בית קצובל העשו
למלכות * אשמה בית קצובל:
והתניא מהם בין נקובה בין
אינה נקוב. לר"י הל"ה
דלא פריך אליב' דלביי דלאהי הוה
מפרש שאינה נקובה ויהי שטעול מורה
או עוקמה אלל אליב' דרנכא פריך
לדריעה לא מילין לפשי הכי דרמוכא
בירש כל העולם (תקן קנא) וזמנה
לר"י דכיון דלא ידע מקמשה דמיי
בגמיה א"כ כללוא הכי קמשה יהי לרנכ
דפרריך בירש כל העולם (גיה) (סג):
והוא

הטבעות מהורות כי קאמר ליה אחת היא והתניא "מבעת שד מהורה ולא אמרו טמאה אלא דאצבע קאמר ליה ודאצבע דוחתמה של אלמוג טמאה ד קאמר ליה איהו גמי כולה של בין מחט למחט אמר ליה ש טמאה דא ודא אחת היא ולי שניטל חורה דא עוקצה מהורה אחת היא "והתנן "מחט שהעל לאו טמאה ואמרי דבי ר' ינא קאמר ל" ובשפיא דא ודא אחר מותר למטלה בשבת ולא "תרנא אביי אליבא דרבא שהיא קשורה בו וזכרים יוצא וכבנות העוים יוצאות צורות וכבנות רבי יהודה אמר ל

במה בהמה פרק חמישי שבת

טעורות. דלאו משום תכשיט מיטמאלו דאין תכשיט לכלי וכלי נמי לא
היו אלא תכשיט כלי ומיכר בעדן מחזירות לכלי מיטמו עם הכלי
דהוי יד לכלי דכל הממוכר לו הרי הוא כמוכר: **כצאין מנוי אדם לגוי**
בהמה. מתיני כגון שנעשה שיר זה לתכשיט אדם ובעירו לאדם נעמא

ואחר טומאתו נתן לבהמה וארץ
לטיבולו מטומאתו ראשונה שלא יגע
בטהרות: הוּאֹלֵל לַדָּם מוֹשֵׁךְ יָגֵעַ
אֶם בְּהֶמְהָה: חֲזָבִי וְאֵם שֶׁשָּׂמַם
לָדָם: מִקֵּל שֶׁל בְּהֶמְהָה שְׂרֻדִין בּו
אֶת הַגִּמְלָה אוֹ אֶת הַהִנְקָה. טָוִי נִמְי
כַּעֲשֵׂן שְׂעוּשִׁין לַהֲנִיחַ אֶת הַדֹּב: שֶׁל
מִסֶּכֶה. דְּלוּלָה שֶׁל עֵץ פְּסוּטִי יֵעָרֵךְ
לֹא מִקְבֵּל טוּמְאָה: מֵאִי עֵשֶׂה. הִרִי
צוּר בְּהֶמְהָה: רֹדֵס. מִכָּה וּמִיִּסְרָה:
וּפְּאִיכָה חֲלִילָה. שֶׁנִּצְמַע הַקְּבֻעַ בְּשִׁיר
קְבֻעַ בּו בַּחֲזָק וּלְפָן הַיָּמִים נִגְמָשׁן שֶׁס־
בְּרִישִׁתָּן. הֵכָה בְּפִטֵּי עֵץ שֶׁנִּשְׁמַטָּה
וּמִתְרַבֵּץ הַנֶּקֶד סָבִיב עֲבִיד: כִּרְבֵּ

יוסף מצריא ליס. דלמיר נשקן של
נשמה נמי מקבלי טומאה האיל
ולדס מושך בן הלכן כי ריתקן
לדמיר טומאה אכתי במילתייהו קיימי
ולא פדמי טומאתן דלמיר חו
לנשמה: דר"א כרבי יתק. דלמיר לא
מקבלי טומאה אלא צעורן ללדס
טומאה וז שקבלו צעורן ללדס כיון
דיתקן וצור אין נאס ללדס צעלי
לדס מחורש נחשטי וטריה מוטומאת:
יורדין ליד טומאתן כחשכס:
מחלש שחשט עילי שינימז מחור

ליה ודאדם דא ודא
 ולקשר בה בין כתפיו
 קאמר ליה איהו נמי
 "מבעת של מתכת
 ול מתכת מהורה כי
 ואל שמעתי שחולקין
 גין שבת "דאי לענין
 ת ה"ה התנן "מהט
 היה ובשלימה דא ודא
 התפירה מהורה ואם
 קאמר ליה בשיפא
 קובה בין אינה נקובה
 מומאה בלבד הא
 יוצא כמדרעת בזמן
 שחזות כבולות
 חוץ מן הרחלין
 אבל לא לחלב:
 גמ'

שהוא עכשיו ולא יוסף מיקון אחר
 הוא גמר מלאכתו ומקבל טומאה:
 ואין עולין מומאטון. מחלל שחשבו
 עליו העור לעשות שטיח ירד ליד
 טומאה אחר חור וחבשו עליו לעשות
 וסגדלים לא בעל מחזור בלי "ולא
 טהר בכך עד שיקן בו אומל דהוי
 שטיח מעשה הא' בשטיח מעשה מיהא
 עולה מומאטון: לקמן. וזו היא
 חקונו לזכור בהמה: **לא ממשא הוא.**
 לבעול מחזור בלי: **במחוללין.**
 מתחלה נעשו מחוללין רחבים שיש חלל
 דבידיקאן שמתן טבעת בתוך טבעת
 כמות שהוא רחב: **שחולקין.** י
 חילוק בלכוליהן ואיני יודע מהו
 חילוקן: **אלא לענין שבת.** לענין
 חילול שבת יש חילוק בין יש עליה
 חוטא לשאין עליה חילוק בדמור לקמן
 דפ' במה אשון דף ע"ג: **דא ודא אדם**
 היא. כל טבעות דין אחד להן:

שהתקיינה לחזור זה מחייו. שקצעה

ה'ר"ב ב' כ"ב כסליו. נתי ודועטווי בעדנידיג: עטורס. דער ה'ר"ב
ה'ר"ב אלעל טומאה ווערמט לרעטע ווערס עס הרעטע מקבלט טומאה אל
איוו נתי. דא דא דא דא דא דא דא דא דא דא דא דא דא דא דא דא דא
לעין ופשוטי כלי מחכות טמאים: **היא של אלמוז עטורס**. דפשוטי כלי
הע נקובס דנקובס קמו חייב טמא ובטאיה נקובס כגון אשפיגיל
ה. חור שלה: **עוקלה**. פוינט"א: **חלוד**. ווירא"ה: **וואו שריטומה**.
ג' הייט עקובס חסירס וטורס: **בשיא**. נישטס טאפניט שורין
לדא הייט חסירס וטורס כלי עליה: **ולא אפרו נקובס**. חלוקה להבטוח
הא חרמא אבי. צפרק כל הכלים: **בגלם**. שהוא גולם שנקלף
גלם טומאה דהא לא נגמרת מלאכתה לענין טומאה כלי מעשה
והנין דמחלין עיה ומונא לה הכי ומושי לה מנא לגטילת קוק
דא דא אהת עיה לטומאה: **בורני** **מרדעס**. בעטיל ומונין
חור קריר ליה ולקן ג: **סיה קטורס כו**. בגמ' וס' פערט: **ומרי**.
ז. דיינן לרורות פעמים ליבס שמהדקן כדי שלא יחלבו עוד ויפערבו
וארן וקושרין לסס כיס בדדיין: **ר' יוסי אומר כבול**. דמשוי
ויהיו להו תכשט: **יואלוס לרורות ליבס**. ר' יהודה סנידא ליה
דילמא נפיל ואמי לאמריי אבל יחלבו דלא מיהדק שפיר שייני:
גמ'

לשלטלה, מתגייתא דקתני בין נקובה בין שאינה נקובה מותר לשלטלה בנומוי כלי מחבת היא, מלך בדול, ועדיין הוא צריך לנקבו ולחדד לו עוקם לעשותה מחט, ועכשיו אין לה לא נקב ולא עוקם, דהאי גרסי ומשוי ליה מאן כמות שהיא, אבל מחט שניטל חרידה שלה או עוקמה לזין גרמטאזת בזמן שהיא קשורה לו כו', אוקמא שמואל בשקשורה לו מע"ש, וקרייל כו'.

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

[illegible]

לעזי רש"י

מקבל"א. אבוס.
מראציו"א [ירבעציו"ר].
להפסול שדו"לים.
איש סגל"א
אישפונגל"א. סוכה
"שאצט נקבה", בניגוד
למחט גרילה שהיא נקבה.
מפנט"א, חוד.
דראציו"א [דירול"א].
חלודה.
לימ"א, מצירה.
שטייגל, אינפ.

בני חננאל (המסך)

[illegible]